

σαν καὶ ἐνυμφεύθησαν τῇ 8/20 παρελθόντος Σεπτεμβρίου. Ὁ πατήρ τῆς νεάνιδος ἐξ Ἀγραμ, ἔδωκε (φρονῶ) τὴν συγκατάθεσιν τῇ θυγατρὶ, ἥς τὸ ἀληθές ὄνομα εἶναι Μαρία Gelzig.

Τὸ νοστιμώτερον ὁμῶς εἶνε ὅτι αἱ τοιαῦται ἐνώσεις πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τῆς ὑψηλῆς γερμανικῆς ἀριστοκρατίας, φαίνονται ὡσαύτως αἰ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ταύτῃ, διότι ὁ μὲν ἀδελφὸς τοῦ πρίγκιπος Ἑρρίκου ἐνυμφεύθη ἤδη ὑποκρίτριαν τοῦ αὐτοῦ θεάτρου, ἐξευγενισθεῖσα ἔκτοτε ὑπὸ τὸ ὄνομα βαρωνίδος de Schlenberg, ὁ δὲ ἐξαδελφὸς αὐτοῦ, ὁ πρίγκιψ τοῦ Βάττεμπεργ ἐνυμφεύθη καὶ αὐτὸς τὴν δεσποινίδα Loisinger, ἥτις ἔπαιζεν ἐπίσης ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ.

— Ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τινος πυρετώδους διεξάγεται συζήτησις περὶ τοῦ ἀγγλικοῦ θεάτρου, εὐρισκομένου ἐν καταπτώσει. Προσεκλήθησαν δὲ πάντες οἱ λόγιοι, ὅπως διὰ νέων ἔργων δραματικῶν συντελέσωσιν εἰς τὴν ἀνύψωσιν αὐτοῦ.

— Ἀγγέλλεται ἡ προσεχὴς ἔκδοσις συλλογῆς ποιημάτων τοῦ πρότινων ἡμερῶν ἀποδιδάσκοντος ἐστεμμένου ποιητοῦ τῆς Ἀγγλίας λόρδου Τέννισον, ὃν τὸ κυριώτατον ἐπιγράφεται Τὸ ὄνειρον τοῦ Akbar.

— Μετὰ τὴν κατ' ἐπανάληψιν διδασκαλίαν κατὰ τὸ ἥδη ἐκπευσάν θεός τῆς περιφήμου Διονυσίας (Denise) τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς-κωμωδίας, ἤρξατο ἐπαναλαμβάνομένη ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ ἡ Francillon τοῦ αὐτοῦ ἐπιφανοῦς δραματοῦργου. Τὸ παρισινὸν κοινὸν ἀνυπομόνως περιμένει τὸ νέον ἔργον τοῦ Δουμᾶ *La Route de Thèbes*.

— Ἡ μανία ἐξακολουθεῖ προσβάλλουσα τοὺς γερμανοὺς συγγραφεῖς. Ὁ γηραιὸς μυθιστοριογράφος Κονράδος Φερδινάνδος Meyer, ὅστις ἦν ἐλθετὸς τὴν καταγωγὴν, ἀπώλεσε τὸ λογικὸν καὶ ἐνεκλείσθη ἐν τῷ φρονιμοεῖν τοῦ Cœnigsfelden. Τὰ ἱστορικὰ μυθιστορήματα τοῦ ἀτυχοῦς τούτου ἀνδρὸς ἐλογίζοντο ὡς τὰ κάλλιστα ἐξ ὧν ἐγράφησαν ἐν Γερμανίᾳ. Ἐπίσης δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπώλεσε τὸ λογικὸν καὶ ὁ διάσημος ρώσος μυθιστοριογράφος Gleb Ivanovich Uspensky.

— Ἐν Πάτμῳ ἐπὶ τῆς οἰκίας τῶν Παγκαλῶν στηθίζεται πλάξ μαρμαρίνη φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν: «Ἐνταῦθα ἐγεννήθη καὶ ἀπέθανεν ὁ Μιχαὴλ Παγκαλός».

— Ὁ μεγάλθυμος ὁμογενὴς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Ἀβέρωφ ἐχορήγησε 2,500 δρ. τῇ Φιλαρμονικῇ ἑταιρείᾳ Ἀθηνῶν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ δήμου Ἀθηνῶν καταβληθησομένου ποσοῦ διὰ τὰ δύο πρῶτα βραβεῖα τοῦ ἐπὶ τοῖς ἀργυροῖς γάμοις τοῦ βασιλέως Γεωργίου καὶ τῆς βασιλίσσης Ὀλγας τελεσθησομένου μουσικοῦ διαγωνισμοῦ.

— Αἱ τακτικαὶ συνεδρίαὶ τοῦ παρ' ἡμῖν Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, διακοπεῖσαι ἐπὶ τῷ θέρει, ἄρξονται τῇ 2/14 Νοεμβρίου.

— Ὁ γονιμώτερος τῶν νεωτέρων συγγραφέων εἶνε ἄνευ ἀντιρρήσεως ὁ José Echegaray, ὁ μάλιστα διαδεδομένος ἀπὸ τινος ἐν Γερμανίᾳ ἴσπανος δραματοποιός. Μόλις συντελέσας ἓν ἔργον, τὴν Μαριάνναν, ἀγγέλλει ἥδη ἀπὸ τοῦ νῦν ὅτι ἀπεπερατοῦ ἕτερον, ἐν μέγα δρᾶμα ἐπιγραφόμενον ἡ Ἰσχυὶς τῆς ἀδυναμίας. Τὸ ἔργον δὲ τοῦτο προαγγέλλεται ὡς ποιῆσον μέγαν πάταγον. Ταῦτα δὲ πράττων ὁ Echegaray, ἐκτελεῖ καὶ τὸ ἔργον μηχανικοῦ, συνεργάζεται ἐν τῇ ἴσπανικῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν ἐπιστημῶν καὶ μεταφράζει καὶ διευθύνει διάφορα ἔργα ἐπιστημονικὰ δημώδη.

— Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς ἀπεφάσισαν νὰ ἐκδόσῃ σειρὰν νέων γραμματοσῆμων πρὸς τιμὴν τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου. Ταῦτα ἔσονται τριῶν τύπων, τριῶν ἀπεικονισμάτων διαφόρων, ὧν τὸ μὲν θὰ ἐξεικονίζῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου, τὸ δὲ τὴν μονὴν τοῦ Rolida ἐν ἣ κατώκει ὁ διάσημος θαλασσοπόρος πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ εἰς Ἀμερικὴν, καὶ τὸ τρίτον τὸ πλοῖον Santa Maria δι' οὗ ἔπλευσε τὸ πρῶτον εἰς τὸν νέον κόσμον. Τὰ γραμματόσημα ταῦτα χρησιμοποιοῦνται μόνον ἐπὶ ἔτος, διότι ἡ κυκλοφορία αὐτῶν διαρκεῖται ἀπὸ τῆς 1ης ἰανουαρίου 1893 μέχρι τῆς 31 δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὅτε ἀποσυρθῇσονται.

— Τὸ ταξίδιον τοῦ Ζολᾶ εἰς Λονδὸν, εὐηρέστησεν οὐ μόνον τοὺς εὐφυστάτους συντάκτας τῶν χρονικῶν τοῦ μεγάλου τύπου, ἀλλὰ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῖς γάλλοις καὶ ἄλλοις ἰχνογράφοις πολλῶν νέων γελοιογραφιῶν εἰς βάρος τοῦ συγγραφέως τοῦ Débauché. Εἶνε γνωστὴ ἡ μανία αὐτοῦ,

ὅπως κατελεγχθῇ ἐν τοῖς ἀθανάτοις τῆς Γαλλικῆς-Ἀκαδημίας, φυσικῶς λοιπὸν πᾶσαι αἱ γελοιογραφίαι περὶ τὴν μανίαν ταύτην περιστρέφονται καὶ ἐξεικονίζουσιν αὐτὸν λιτανεῖας ποιοῦμενον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ποθομένου. Ἴνα δὲ τὰ ἄλλα παραλιπώμεν, σημειοῦμεθα ὅτι ὁ Γιλβέρτος-Martin ἐν εὐφυστάτῃ συνθέσει τοῦ Δὸν-Κιχώτου μεταμορφοῖ τὴν Ἀκαδημίαν αὐτὴν εἰς Παναγίαν τοῦ Λούρδου, φέρουσαν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς τὸν μικρὸν Αἰμύλιον καὶ δεικνύουσαν αὐτῷ τὸ ἱμάτιον μετὰ τῶν πρασίνων σημάτων τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

— Περὶ τοῦ «Φαύστου» τῶν Γκαίτε ὁ ἐν Φραγκφούρτῃ Οὐλιέλμος Gwinner ἐξέδωκε νέον σύγγραμμα (Gœthes nach der ursprünglichen Conception au fagedeckt und nachgewiesen. Frankfurt a M. J. Baer, 1892, σελ. 507). Τὸ σύγγραμμα τοῦτο διαίρεται εἰς μέρη δύο, ὧν τὸ πρῶτον ἐνέχει ἀνάλυσιν σειρᾶς ἄρθρων δημοσιευθέντων τῷ 1879 ἐν τῇ «Καθολικῇ Ἐφημερίδι» (Allgemeine Zeitung) περὶ τῶν κυριωτάτων κριτικῶν μελετῶν, αἵτινες ἐδημοσιεύθησαν τότε περὶ τοῦ «Φαύστου» ὑπὸ τῶν Vischer, J. Schmidt, K. Bidermann, Kuno Fischer. Τὸ δὲ δεύτερον μέρος, ὅπερ ἐστὶ καὶ μᾶλλον ἐκτενές, πραγματεύεται μετὰ δυνάμεως καὶ καλλιτεχνικῆς ἀντιλήψεως, περὶ τοῦ Φαύστου τοῦ Γκαίτε, ὅτι κατὰ τὴν πρῶτην σύλληψιν ἐγγύτερον ἢ τῷ πνεύματι τῆς παραδόσεως ἢ ἡ τελειωτικὴ σύνταξις αὐτοῦ κτλ. Περὶ τοῦ ἔργου τούτου ἐδημοσιεύθη κρίσις μετ' ἀναλύσεως συντόμου ἐν τῇ «Κριτικῇ Ἐπιθεωρήσει» τῶν Παρισίων (Revue Critique) τῆς 8ης ὁκτωβρίου ὑπὸ Ἑρνέστου Liehtemberger.

— Ὁ διευθυντὴς τοῦ μεγάλου γαλλικοῦ Μελοδράματος κ. Bertrand ἔλαβε αὐστηρὰ μέτρα κατὰ τῶν χορευτριῶν, αἵτινες δὲ τῶν ζωηρότητων καὶ τῶν γελώτων αὐτῶν ἐν τοῖς παρασκηνίοις, ἀνησυχῶν τὸ ἀκρατῆριον τοῦ θεάτρου, ὡς συμβαίνει πολλάκις ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν θεάτροις—λέγοντες δὲ παρ' ἡμῖν ἐννοοῦμεν καὶ τὰ ξένα—ὅπου πολλάκις ἀκούονται φωναὶ καὶ διαπληκτισμοὶ τῶν ἡθοποιῶν ἐν τοῖς παρασκηνίοις ἢ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ, μάλιστα κατὰ τὰ διαλείμματα. Αἱ χορευτρίαι προέβησαν εἰς ἀπεργίαν λέγουσαι, αἱ καυμέναι, ὅτι διὰ τῶν μέτρων τοῦ διευθυντοῦ μήτε νὰ ὁμιλήσωσιν μήτε νὰ γελᾶσωσιν ἐπιτρέπεται αὐταῖς ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἀλλ' αἱ ὠραῖαι νεάνιδες θὰ ἐπανέλθωσι εἰς τὴν τάξιν.

— Ἀπεβίωσεν ὡσαύτως καὶ ἕτερον μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ὁ ἱστορικός Camille Rousset ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομήκοντα καὶ ἐνδὲς ἔτους. Ἐξελέγη ἀκαδημαϊκός, νικήσας τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ τὸν πολὺν Ἐδμόνδον About τῷ 1871.

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑ ΣΟΦΟΚΛΕΙ.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΘΕΙΣΑ
ΕΝ ΤΩ ΕΛΛΗΝΙΚΩ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩ ΣΥΛΛΟΓΩ.

ΥΠΟ
ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΥ (ιατροῦ).

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε ἀριθμὸν 49).

Ψυχολογικά.

Mania.—Ὁ ποιητὴς περιγράφει λίαν προσφύς τὴν ψυχολογικὴν ταύτην πάθησιν διὰ τῶν ἐπομένων στίχων.

ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
ὦ δεινότατον πάντων ὅς' ἐγὼ
προσέκρουσ' ἤδη· τίς σ', ὦ τλήμων,
προσέβη μανία;

Οἶδ. Τύραν. 1300.

οὕτω τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει
ἀνθρὸν τε μένος· καίνος ἐπὶ γινω μανίας
ψαύων τὸν Θεὸν ἐν κερτομίσις γλώσσαις.

Ἀντιγ. 961.

τόδ' ἀκήλητον
μανίας ἄνθος καταδερχθήναι.

Τραχ. 1000.

καί μοι δυσθυράπευτος Αἶας
ξύνεστιν ἔφεδρος, ὦ μοι μοι,
θεία μανία ξύναυλος.

Αἶας 611.

μανία γὰρ ἀλούς ἡμῖν ὁ κλεινός
νύκτερος Αἶας ἀπελωθήθη.

Αὐτ. 217.

Μωρία παραφροσύνη.

ὦ πλείστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι,
ἦ νοῦς ἔνεστιν οὐτις ὑμῖν ἐγγενής,

Ἡλέκτρο. 1328.

Θεραπευτικά.

Φύλλον ἥπιον, νώδυνον, καὶ **Φύλλα** στιπτή, δι' ὧν ὁ
Φιλοκτήτης κατεπράυνε τοὺς πόνους τῶν ἐλκῶν τοῦ ποδὸς αὐ-
τοῦ, κατηνάζε τὴν θερμότητάν, ὡς ὁ ποιητὴς λέγει, καὶ ἀνα-
δύζουσαν αἱμορραγίαν αὐτῶν κ. τ. τ. ταῦτα δ' ἐξάγονται ἐκ
τῶνδε τῶν στίχων:

φύλλον τί μοι πάρεστιν, ὦ μάλιστα! ζεῖ
κοιμῶ τόδ' ἔλκος, ὥστε πραύνειν πάνυ.

Φιλοκτ. 650.

ὅς τ' ἐν θερμότητι αἰμάδα κηκιομένην ἐλκῶν
ἐνθέρου ποδὸς ἡπίοισι φύλλοις
κατευνάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι
φορβᾶδος ἐκ γαίας ἐλεῖν.

Φιλοκτ. 705.

στιπτή γε φύλλα ὡς ἐναυλίζοντί τω.

Φιλοκτ. 33.

πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ
κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίη μακρὰν;
ἀλλ' ἦ π' ἐπὶ φορβῆς νόστον ἐξελέλυθεν,
ἦ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδ' ἐπ' αὐτόν.

Αὐτ. 44.

Φάρμακον.

Πολλαχοῦ δ' ἀπλῶς ἀναφέρεται ἡ λέξις φάρμακον χωρὶς νά
δηλωταί ποῖον ἦν ὡς

ἐγὼ γὰρ ὦν ὁ θῆρ με Κένταυρος, πονῶν
πλευρὰν πικρᾷ γλωχίνι, προυδιδάζατο
παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμην,
χαλκῆς ὅπως δύνειπτον ἐκ δέλτου γραφῆν,
τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτίνος τ' αἰεὶ
θερμῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σφάζειν ἐμέ,
ἕως νιν ἀρτίχριστον ἀρμόσταιμι που.

Τραχ. 687.

καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων;

Αὐτ. 1140.

καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον
ὄρω ταχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτῆσαι τινά.

Αἶας, 1256.

Ὑγιεινά.

Περὶ λουτρῶν.—Ἡ χρῆσις τῶν λουτρῶν, ὡς γνωστὸν ἀρ-
χαιοτάτη. Καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἀπαντᾷ πολλαχοῦ χωρία
προδεδιμαρτυροῦντα τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις χρῆσιν τῶν λου-
τρῶν, πρὸς τε θηροσκευτικὸν καὶ ὑγιεινὸν ἢ ἰαματικὸν σκοπὸν.

Ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς δράμασιν αὐτοῦ ἀναφέρει περὶ λουτρῶν
τέχνην ἢ φύσει θερμῶν (αἱ ἄλλως λεγόμεναι θερμαί), περὶ λου-
τρῶν ψυχρῶν, περὶ λουτρῶν ἐξ ὑδάτων ρυτῶν (ἀπὸ τρεχάμενα
νερά, ὡς λέγουσι σημερον) καὶ ἐξ ὑδάτων στατῶν ὀνομάζει δὲ
αὐτὰ ἀγνά καὶ ὀδία.

Γνωστὸν δὲ ὅτι ὀνειδος ἐλογίζετο εἰς πάντα πολίτην ἢ τῶν
λουτρῶν ἀποχή.

Οὐδαμοῦ ἐν τοῖς δράμασι τοῦ ποιητοῦ ἀπαντᾷ ἡ λέξις βα-
λανεῖον· οἱ ἀρχαῖοι εἶχον τὰ βαλανεῖα, εἰδὸς τι δημοσίων κατα-

στημάτων, (ὡς τὰ νῦν καφθεῖα ἢ καφενεῖα), ἐν οἷς διέτριβον καὶ
ἐλούοντο οἱ πολλοί, ἐν χειμῶνι δὲ δωρεὰν ὁ πτωχὸς ἐθερμαίνετο.

ἀλλ' εἰμι πρὸς τε λουτρά καὶ παρακτίους
λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ
μῆτιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς.

Αἶας, 656.

οὐ γάρ σοι θέμις
οὐδ' ὅσιον ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰστάναι
κτερίσματ' οὐδὲ λουτρά προσφέρειν πατρί.

Ἡλέκτρο. 434.

σκέψαι γὰρ εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
γέρα τὰδ' οὖν τάφοισι δεξέσθαι νέκυς
ὕφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενής,
ἐμασχαλίσθη κατὰ λουτροῖσιν κάρῃ
κηλίδας ἐξέμαξεν.

Αὐτ. 446.

Ρυτὸν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ στατόν·

κᾶπειτ' αὔσας παῖδας ἡνώγει ρυτῶν
ὕδατων ἐνεγκεῖν λουτρά καὶ χοάς ποθεν·
τῷ δ' ἐρχλῶος Διμήτρος εἰς προσόψιον
πάγον μολοῖσαι τὰσδ' ἐπιστολάς πατρί
ταχεῖ πόρευσαν σὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν ἢ νομίζεται.

Οἶδ. ἐπὶ Κολωνῷ, 1603.

καὶ τὸν μὲν,
λούσαντες ἄγν' ὃν λουτρόν, ἐν νεοσπάσιν
θαλλοῖς δ' δὴ λείπειτο συγκατήθμεν,
καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
χῶσαντες αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
νυμφεῖον Αἴδου κοῖλον εὐσεβαίνομεν.

Ἀντιγ. 1205.

ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα
θερμὰ λουτρά καὶ πάγους
Οἷτας παραναϊετάνοντες, οἷ τε μέσσαν
Μηλῖδα παρ' λίμναν
χρυσάλακάτου τ' ἄκταν κόρας,

Τραχιν. 637.

ὅς μ' ἠδ' οἶνοχότου πώματος ἤσθη δεκάτει χρόνῳ,
λεύσσω δ' εἴ που γνοίη στατὰν εἰς ὕδωρ,
αἰεὶ προσενώμα.

Φιλοκτ. 717.

ἀλλ' οἱ μὲν κοίλῃν κάπετον
χεροὶ ταχύνατε, τόν δ' ὑψίβατον
τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίῳ ν
θεσθ' ἐπίκαιρον.

Αἶας, 1406.

Τῷ μετ' ἐπιμόνου καὶ ἐπιπόνου βαδάνου ἐρευνῶντι τὰ τοῦ
ποιητοῦ ἔργα ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἱατρικὴν αὐτὰ καὶ μόντα τὰ
ἔχνη πρὸς ἀναψυχὴν τῶν κόπων αὐτοῦ, ὡς ἡδὺ νάμα σθεννῦον
τὴν πρὸς ἀναδιψοῖν καὶ ἐκμάθησιν αὐτοῦ διψαν παρέχονται,
ἅτινα, εἰ καὶ ἐπὶ σμικρὸν αὐτὸν ἀμείβοντα, εὐχαρὶς ὁμῶς ἀπο-
τίθῃσι τῇ περικαλλεῖ ὀνημῶνι τῆς θεῖας καὶ προσφιλούς ἐπι-
στήμης, τῆς ἱατρικῆς.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἰουδαϊκὰ μαγειρεῖα.—Δύο σειραὶ χυτῶν ὑπάρχουσιν ἐν ἰου-
δαϊκῷ μαγειρίῳ, ὧν ἐκάστη δι' εἰδικὸν προώριται σκοπὸν καὶ εἴρηται
καθ' ὁλοκληρίαν κεχωρισμένη τῆς ἄλλης. Καὶ ἡ μὲν τούτων χρησιμεύει
πρὸς ἐψῆσιν τῶν μετὰ κρέατος φαγητῶν, ἡ δὲ πρὸς ἐψῆσιν τῶν ἐκ γάλα-
κτος καὶ βουτύρου. Ἡ τοιαύτη διάταξις ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς ἐντολῆς,
ἥτις ἐδόθη ἐν τῇ Ἐξόδῳ ΚΓ' 19: «οὐχ ἐψήσεις ἄρνα ἐν γάλακτι μη-